

тъ тия въспираха у него помръдването на синовната любовъ. Напомняше си по нѣкога за удома си, но изведнѣждъ, щомъ прѣкараше прѣзъ уматъ си бащина-та си несправедлива постъпка, неговий домъ му се прѣдставляваше, като мѣсто на жестоко за него наказание, и той се рѣшаваше никоги да не се завръща, освѣнъ само ако се признае неговото испъждане за съвършено несправедливо. Но съ подобряването на неговото щастие, като че ли и неговото сърце захвана да поумѣква.

Оставяше баща си на страна; припомняше си за своята добра и обичлива майка, за дѣтскитѣ услужливости на малкитѣ си сестрички, за веселитѣ разговорки на кроткитѣ си братчета, и се позамишляше; той се нажеляваше; и въ милостъта си, съ доброто си сърце, той дохождаше и до тамъ, щото започена да оправдава и сжщитѣ бащини си жестокости, като осжждаше самъ себе си за своето непокорство. Тия впечатления постепенно до толко започнаха да тревожатъ неговото добро сърце, щото не бѣ вече нищо въ сила, нито търговията му, нито положението му, да го спржтъ отъ да не се завърни въ бащинтъ си домъ за да види домашнитѣ си.

И тѣй, най-послѣ, слѣдъ като събра всичкитѣ си имотъ, отплува за Англия, гдѣто прѣстигна слѣдъ деветъ годишното си отсѣтствие.

Като пристигна въ рожденний си градъ, той се отправи кадѣ извѣстния му бащинъ домъ, но коцко се зацюди, като не намѣри тамъ своитѣ си, а съвсѣмъ други обитатели! Домакинътъ му расправи за злочестото промѣнение на бащиното му състояние, като го утѣши, че при всички тия, домашнитѣ му сж